

Kansantalouspolitiikan pääpiirteet.

K. KIVIALHO.

Pyydän aluksi muutamilla numeroilla osoittaa, kuinka suuressa määrässä kansantaloutemme on vahvistunut siitä, mitä se oli synkimpänä pula-aikana. Tänä vuonna on vientimme ollut 1.5 kertaa niin suuri kuin vastaavana aikana v. 1932 ja tuonti on kasvanut lähes kaksi kertaa niin suureksi. Lyhytaikaiset ulkomaiset velkamme, jotka pulan alkaessa olivat n. 3 100 milj. markkaa, on vähitellen maksettu kokonaan ja pitkäaikaista ulkomaista luottoa on vähennetty 2 000 milj. markkaa, joten ulkomaisia velkoja on viiden viimeksi kuluneen vuoden aikana vähennetty n. 5 000 milj. markkaa. Maatalous on laajentunut, varsinkin on viljantuotanto lisääntynyt siinä määrässä, että nykyään syömme omassa maassa kasvatettua ruokaviljaa n. 9 kuukautta, kun se ennen sotaa riitti vain n. 5 kuukauden ajaksi. Taloudellisen toiminnan kaikilla aloilla huomattiin jo viime vuonna osittain voimakasta nousua ja tänä vuonna on kehitys jatkunut samaan suuntaan.

Erityisesti on pantava merkille se seikka, että Suomi on kyennyt lisäämään vientiään enemmän kuin mikään muu Euroopan maista. Siten me olemme vahvistaneet taloudellista asemaamme ja pakottaneet meitä puristavan talouspulan hellittämään otettaan.

Viennin lisääntyminen on ensi sijassa kahden päätekijän aiheuttama. Toinen on vilkkaan rakennuskauden alkaminen ja jatkuminen Englannissa, toinen markkamme arvon järjestäminen sellaiseksi, että se on kiihoittanut vientiä. Ensinmainittu tekijä on ollut riippumaton meidän toimenpiteistämme; kuitenkin on huomattava, että kauppasopimus, joka v. 1933 tehtiin Englannin kanssa, on vaikuttanut suotuisasti vientiimme ja yleensä lujittanut liikesuhteitamme maahan, joka pitkät ajat on ollut puutavaramme tärkein menekkipaikka.

Rahamme ulkomaisten kurssien järjestäminen ei sekään kaikkina aikoina ole ollut vallassamme. Kun markka lokakuussa 1931 irtaantui kullasta, se tapahtui olosuhteiden pakosta. Sitävastoin sen sitominen Englannin puntaan, toisin sanoen maamme liittymisen ns.

puntaryhmään, on tapahtunut vapaasta harkinnasta ja määrätietoisesta pyrkimyksestä. Nykyään vallitseva kiinteä punnan kurssi, joka on n. 15 % alempi kuin v. 1925 säädetty pariarvo, on ollut omansa helpottamaan vientiä. Vientiä olisi tietenkin voitu keino-tekaisesti kiihittää jatkuvasti alentamalla markkamme arvoa, mutta tällaiset inflatoriset pyrkimykset on Suomen Pankin taholla päättävästi ja johdonmukaisesti torjuttu. Maamme taloudellisen kehityksen kannalta on epäilemättä ollut tärkeätä, että rahamme sekä kotimainen ostokyky että ulkomainen arvo (punaan verrattuna) on pysynyt useita vuosia vakavana, niin että heilahdukset puoleen taikka toiseen ovat jääneet vähäisiksi. Kaikenlainen taloudellinen toiminta edellyttää laskelmien tekemistä kustannuksista ja hinnoista ja jos nämä laskelmat pettävät, häviää ihmisistä luottamus eikä ilman luottamusta synny yritteliäisyyttä.

Paitsi rahaolojen vakavuutta tarvitaan yritteliäisyyden vireillä pysymiseksi ja kehittymiseksi vapautta. Tässä suhteessa on meidän talouspolitiikkamme myös ollut suurin piirtein terveellä ja oikealla pohjalla. Sille on ollut ominaista elinkeinovapauden kunnioittaminen.

Tämä ei koske vain tuotantoa ja kotimaan kauppaa, vaan myös kansainvälistä tavarainvaihtoa. Meillä ei ole säädetty — vähäpätöisiä poikkeuksia lukuunottamatta — tuontikiintiöitä, ei kieltoja eikä muita rajoituksia. Valtio on sallinut yrittäjien omakohtaisesti suunnitella ja järjestää toimintansa; ei ole toisin sanoen ryhdytty toteuttamaan suunnitelmataloutta eikä ole hyväksytty mitään viisi- tai nelivuotisohjelmia, niinkuin eräissä muissa maissa. Suomi on talouspoliittisessa suhteessa kuulunut siihen yksilöllistä toimintavapautta kunnioittavien valtioiden ryhmään, jonka etunenässä on Englanti ja johon Skandinavian maat ja Hollanti mm. ovat liittyneet.

Talouspoliittisina keinoina on meillä näin muodoin käytetty tuloleja, kauppasopimuksia, palkkioita, valtion avustusta, huokeakorkoisia valtion lainoja sekä sosialipoliittista lainsäädäntöä.

Koska yleisen talouspulan alkaessa meillä oli paljon ulkomaisia lyhytaikaisia lainoja, joista hermostuneet saamamiehet kiiruhtivat suoritusta, täytyi suunnata toimenpiteet viennin lisäämiseen ja tuonin supistamiseen, jotta ulkomaan kaupan ylijäämällä olisi voitu vähentää velkoja. Tämän takia saivat *tuontitullit* entistä suuremman merkityksen. Eduskunta korotti monen sekä maatalous- että teollisuustuotteen tullia tai varusti nimikkeitä tähdellä, jotta hallitus tarpeen tullen lisäisi nimikkeeseen kuuluvan tavaran tullia. Tässä ei ole tilaisuutta ryhtyä yksityiskohtaisesti selittämään, missä määrässä ja mistä syystä tulleja eri tapauksissa koroitettiin. Nämä tullen koroitukset yhdessä tuontitavarain hinnan alennuksen kanssa

vaikuttivat, että tullen merkitys hinnan muodostuksessa lisääntyi melkoisesti. Niinpä v. 1932 oli tuontitullen summa 29 % koko tuonin määrästä, kun se v. 1928 teki vain 17 %. Toisin sanoen, tuontitavarain ostajat, jotka v. 1928 suorittivat 100 markan ostosta tulliveroa valtiolle keskimäärin 17 markkaa, joutuivat v. 1932 maksamaan veroa samanlaisesta ostosta keskimäärin 29 markkaa.

Tällä tuontitullen korottamisella on kahdenlainen kansantaloudellinen seuraus. Kun tuontitavarain hinnat ylipäänsä kohoavat tullimäärää vastaavasti, on kansa pystynyt ostamaan niitä vähemmän, joten tuonti on supistunut. Mutta toiselta puolen se on myös ehkäisyt viennin kehitystä. Ilman tullikoroituksia olisivat kuluttajat päässeet osallisiksi ulkomaisten tavarain hinnanalennuksesta; elinkustannukset olisivat toisin sanoen pienentyneet ja maamme kansainvälinen kilpailukyky olisi vahvistunut. Tavallisesti iloitaan siitä, että tuonti vähenee ja vienti kasvaa. Tämä ilo, niin ymmärrettävä kuin se onkin, perustuu kuitenkin yksipuoliseen ja vääriin katsantokantaan, sillä vientiä ilman tuontia voi harjoittaa vain rikas maa, joka jatkuvasti myöntää ulkomaille luottoa.

Pahimpina pulavuosina oli, niinkuin aikaisemmin mainittiin, välttämätöntä saada maksutase mahdollisimman tulovoittoiseksi, jotta ylijäämällä voitiin suorittaa velkoja muihin maihin, mutta tätä nykyä, kun lyhytaikaiset ulkomaiset velat on maksettu ja pitkäaikaisiakin on tuntuvasti vähennetty, on pidettävä luonnollisena tuonin elpymistä. Näin ollen ei enää ole pakkoa säilyttää kaikkia tuontitulleja yhtä korkeina, vaan voidaan harkita alentamistakin sellaisissa tapauksissa, joissa se yleisen edun kannalta näyttäytyy suotavaksi.

Yleisistä kulutustavaroista on meillä sokeri hintaansa verraten ollut erittäin ankaran tullen alainen. Pala- ja toppasokerin tulli oli korkeimmillaan ollessa 5:10 kilolta, mikä on enemmän kuin kolme kertaa sokerin hinta ilman tullia. Viime vuonna tullia alennettiin 1 mk kilolta. Vielä nytkin kuluttajat joutuvat maksamaan tullia niin paljon, että se on enemmän kuin kaksi kertaa tavaran tulliton tukkuhinta. Tulli jakautuu siten, että siitä on 60 penniä sokerin jalostamisen ja 3:50 raakasokerin tullia. Koska paraikaa on vireillä kysymys uuden raakasokeritehtaan perustamisesta Itä-Suomeen, on aihetta lyhyesti mainita, miten sitä puhtaan talouspolitiikan kannalta on arvosteltava. Kysymystä valmistaneen komitean mietinnön mukaan tuottaisi tehdas n. 4 milj. kiloa sokeria vuodessa, mikä merkitsee 14 milj. markan vähennystä valtion tullituloihin. Jos edelleen maksettaisiin palkkiota viljelijöille 3.5 penniä juurikkakilolta, kuluisi siihen valtion varoja (40 milj. kiloa juurikkaita) 1.4

milj. mk. Ehdotuksen mukaan valtio antaisi avustusta tehtaan perustamiseen 10 milj. mk. Sen korko 4 % mukaan on 400 000 vuodessa. Valtion uhraus tarkoitukseen olisi vuosittain siis 15.9 milj. mk.

Tehtaan jalostettavaksi viljeltävien juurikkaiden tuottoon tarvitaan komitean laskelmien mukaan 2 500 ha peltoa ja n. 250 000 työpäivää. Jos lasketaan työpäivän hinnaksi 30 mk. tekee tähän tarvittava summa 7.5 milj. mk. Olettakaamme vielä, että valtio maksaisi viljelijöille 2 000 mk ha:lta korvausta siitä, että he jättäisivät nämä 2 500 ha viljelemättä, tarvittaisiin siihen 5 milj. mk. Maanmittuihin tarkoituksiin kuluisi yhteensä 12.5 milj. mk, joten valtiolle jäisi säästöä 3.4 milj. mk. Tästä näkyy, miten epätaloudellisen hanke on kysymyksessä. On syytä kysyä, eikö ole mitään muuta keinoa auttaa ja tukea Kaakkois-Suomen — erityisesti Karjalan kannaksen — maataloutta, keinoa, joka olisi halvempi, mutta silti tehokas. Jos tehdas perustetaan Ensoon, niinkuin on suunniteltu, tulee sen tuotama hyöty paikkakunnan — nim. Vuoksen jokilaakson — eduksi, jossa taloudellinen nousu muutenkin uusien tehtaitten ja uuden voimalaitoksen rakentamisen johdosta on voimakkaampi kuin missään muualla Suomessa. Uuden raakasokeritehtaan perustaminen vaikuttaa myös sen, että sokerin tullia ei saada pitkään aikaan alenemaan, koska sokerijuurikkaan viljeleminen sen johdosta tulisi heikommin kannattavaksi.

Suhteellisesti korkeiden suojelustullien säätäminen on meillä niinkuin muissa maissa kohdistunut ensi sijassa maanviljelys- ja karjataloustuotteisiin. Siihen on ollut pääasiassa kaksi syytä. Ensiksikin se seikka, että vilja ja karjantuotteet ovat halventuneet enemmän kuin teollisuustavarat, on pakottanut valtiovallan tukemaan ahdinkoon joutuneita maanviljelijöitä. Toiseksi on ollut pyrkimyksenä vahvistaa maan omavaraisuutta, mikä mahdollisen sodan varalta on erittäin tärkeä toimenpide.

Näiden näkökohtien johdosta on syytä tehdä pari huomautusta. Tuontitullien merkitys hintapolitiikassa vähenee sitä mukaa, mitä täydellisemmäksi omavaraisuus tulee. Teollisuuden alalla voivat tuottajajärjestöt, jos ne ovat kiinteitä ja lujia, estää hintojen halpenemisen, säännöstelemällä tuotannon kulutusta vastaavaksi, mutta kymmenettuhannet maanviljelijät eivät taloudellisissa etukysymyksissä ole niin yksimielisiä, että he pystyisivät syrjäyttämään vapaan kilpailun ja siihen perustuvan vapaan hinnanmuodostuksen.

Omavaraisuuden merkitystä sodan syttyessä ei liioin pidä yliarvioida. On huomattava, että sota riistää maataloudelta melkoisen osan sen työvoimasta. Kuka silloin kyntää, äestää tai kylvää, kun isännät ja pojat ovat juoksuhaudoissa? Sodan aikana maatalous-

tuotanto herpautuu pakosta ja tämä herpautuminen on sitä suurempi, mitä enemmän maataloutta on keinoitekoisesti tuettu.

Kansainliiton taloudellinen komitea, joka äskettäin julkaisi mietinnön maatalouden suojaamisesta, sanoo siinä, että maa, joka harjoitettuaan pidemmän ajan eristäytymispolitiikkaa, on katkaissut kaupalliset yhteytensä muihin maihin, joutuu sodan syttyessä avuttomaan asemaan, minkä takia korkeitten tullien tai tuontikieltojen avulla omavaraisuuteen pyrkimistä on pidettävä vaarallisena haaveena, joka sodan sattuessa tuo pettymyksiä.

Muista talouspoliittisista keinoista, joilla maataloutta on tuettu, niin meillä kuin muuallakin, on ensi sijassa mainittava *vientipalkkiot*. On kuitenkin huomattava, että eräistä maataloustuotteista maksettiin vientipalkkioita ennen kuin pula-aika oli alkanut. Hallituksen esityksestä hyväksyi nim. eduskunta v. 1928 lain sianlihan ja kananmunien viennin palkitsemisesta. Se säädettiin aluksi viideksi vuodeksi ja sen jälkeen on tulo- ja menoarvioon otettu vuosittain määrärahoja samaan tarkoitukseen.

Vientimunien palkitseminen aiheutui niistä erikoisista olosuhteista, joissa kanalain omistajat joutuivat toimimaan 1920-luvulla. Sodan aikana oli kananmunien tuonti tyrehtynyt, hinnat kohosivat edullisiksi ja kananhoito elpyi. Tämä elinkeino kehittyi vielä enemmän vuosina 1921—1922, jolloin vientimunista saatiin suorastaan hyviä hintoja. Seuraavana vuotena alenivat munien ulkomaiset hinnat niin paljon, että vienti loppui ja kananmunien kauppatase kääntyi tuontivoittoiseksi. Kun tuotanto vuoroin riitti kotimaan kulutukseen, vuoroin ylitti sen hiukan, vuoroin taas oli pienempi kuin kulutus, ei munien hintoja voitu parantaa tullien avulla, minkä takia turvauduttiin vientipalkkioihin. Ne osoittautuivatkin tehokkaiksi, sillä viidessä vuodessa kanakanta lisääntyi kahdenkertaiseksi ja viennin arvo, joka v. 1928 oli varsin mitätön, oli v. 1933 kokonaista 132.5 milj. mk. On vielä pantava merkille, että $\frac{2}{3}$ kanatalouksista liittyi pienviljelijäin sekä asutustilallisten ja muiden maaseudun pieneläjien talouteen. Kananhoidosta oli muodostunut juuri kääpiötilallisille ja mäkitupalaisille varsin huomattava sivuelinkeino vallankin paikkapaikoin.

Myös sikatalous voimistui palkkioiden turvin. Lihotussikojen lukumäärä lisääntyi viidessä vuodessa 26 000:lla ja vientivoittoa kertyi sianlihasta v. 1933 n. 30 milj. markkaa.

Nämä suotuisat tulokset arvattavasti rohkaisivat hallitusta laajentamaan vientipalkkiojärjestelmää maataloutemme tärkeimpiin

tuotteisiin, nim. suihin ja juustoon. Kun hallitus v. 1932 antoi eduskunnalle esityksen, se perusteli lain tarpeellisuutta huomauttamalla, että maitotalouden tuotteet, joiden myynnillä maanviljelijät ansaitsivat n. 60 % rahatuloistaan, olivat halventuneet enemmän kuin kolmanneksen. Tämä hintojen romahdus oli yhdessä metsäntuotteiden menekin supistumisen ja halventumisen kanssa saattanut maanviljelijät suureen taloudelliseen ahdinkoon. Heidän oli pakko vähentää työväkeä, mistä oli oleva seurauksena työttömyyttä. Oli sen vuoksi hyvissä ajoin ryhdyttävä toimenpiteisiin, joiden avulla maatalous saataisiin jossakin määrässä kannattavaksi ja maanomistajissa herätetyksi luottamusta, mikä tuotannon häiriintymättömän jatkumisen kannalta oli tarpeellista. Hallituksen esitys saavutti kannatusta eduskunnassa, jossa korostettiin, että toimenpiteestä oli oleva hyötyä kansantaloudelle kokonaisuudessaan.

Näitäkin vientipalkkioita on jatkettu vuodesta toiseen. Ensi vuoden tulo- ja menoarvioon on tähän tarkoitukseen otettu 85.0 milj. markkaa.

Millä tavalla on sitten vientipalkkioita arvosteltava. Teoreettisesti niitä voidaan puoltaa vain väliaikaisena kasvatuskeinona, minkä lisäksi on otettava huomioon, että avustuksesta tulevat osallisiksi heikot taloudet, jotka pysyäkseen toimessa niitä välttämättä tarvitsevat. Tältä kannalta oli vientipalkkioiden määrääminen kananmunille täysin paikallaan. Myös on ymmärrettävissä, että niihin turvaututaan taloudellisen ahdinon uhatessa, siis esim. v. 1932, jolloin maanviljelijäin talous äkillisen hintainromahduksen takia tuli kestävämmäksi. Pysyvänä talouspoliittisena keinona ovat vientipalkkiot sitävastoin hylättäviä. Ei ole järkevää taloudenpitoa myöskin rikkaille englantilaisille voita halvemmalla kuin köyhille suomalaisille. Tämä on sitäkin vähemmän paikallaan, kun englantilaiset eivät ole tästä edusta hyvillään, vaan puhuvat polkumyynnistä ja suunnittelevat vastatoimenpiteitä. Vientipalkkiojärjestelmä on taloudellisesti katsottuna samaa kuin lahjan antaminen eikä sellainen menettely voi kansainvälisessä kaupassa kauan jatkua. Vientipalkkiot merkitsevät edelleen työn ja pääoman vetämistä heikosti kannattaville aloille. Viime aikoina onkin alettu yhä enemmän huomata, että vientipalkkioiden jakamista olisi vähitellen supistettava ja taloudellisen nousukauden vahvistuessa olisi tämä järjestelmä lopetettava.

Erityisesti voimien ja juuston vientipalkkioiden suhteen on merkittävä, että maanviljelijöiden taloudellinen asema on metsäntuotteiden hintojen kohottua ja korkokannan alennuttua huomattavasti parantunut. Kehittämällä voimien kotimaisia kulutusta ja maitotalouden muiden tuotteiden levikkiä lienee mahdollista saada hinnat tälläkin alalla siedettäväksi.

Tämän esitelmän alussa mainittiin, että omavaraisuus ruokaviljaan nähden on suuresti lisääntynyt. Se on johtunut melkoiselta osalta peltoalan kasvusta. Siinä suhteessa on pienviljelijöiden uudis- ja laidunviljelyspalkkioilla ollut melkoinen merkitys. Tämä palkitsemisjärjestelmä pantiin meillä alkuun jo v. 1921. Siitä alkaen on eduskunta vuosittain myöntänyt tarkoitukseen varoja. Pulan pahentuessa alettiin järjestelmää tehostaa. Se olikin sopiva keino työttömyyden vähentämiseksi. Tarkoituksen saavuttamiseksi jätti hallitus v. 1930 eduskunnalle esityksen mainitun palkitsemisjärjestelmän vakiinnuttamiseksi. Perusteluissa osoitettiin, että palkkion hakijoita oli enemmän kuin tarpeeksi ja että palkkioiden jakaminen oli ollut tuloksellista, sillä sen saamiseksi oli raivattu paljon uutta peltoa. Edelleen selitettiin, että palkkioiden vakiinnuttaminen oli omansa edistämään pienviljelijäin oman työvoiman käyttöä tuotannon kehittämiseksi kotikulutusta vastaavaksi. Palkkioiden avulla tasoitettiin työnsaantia maaseudulla ja kansantaloudellisesti oli toimenpiteestä hyötyä, koska siten supistettiin tuontia, lisättiin kansallisvarallisuutta ja omavaraisuutta.

Lausunnossaan maatalousvaliokunta huomautti, että puheenaoleva palkkiojärjestelmä oli tärkeimpiä toimenpiteitä, joilla pienviljelystä maassamme valtiovallan puolelta voitiin edistää. Eduskunta hyväksyi hallituksen esityksen ja siitä alkaen on tulo- ja menoarvioon säännöllisesti otettu tarkoitukseen käytettävä määräraha. Järjestelmän vakiinnuttamisesta on ollut seurauksena, että suunnitelmia on voitu huolellisemmin valmistaa ja niiden toteuttamista valvoa tehokkaammin.

Pienviljelijöiden uudis- ja laidunviljelyspalkkiojärjestelmää on pidettävä asutuspoliittisena toimenpiteenä. Samoin kuin valtiolta erinäisin keinoin pyrkii luomaan uusia itsenäisiä pikkuviljelmää kiinnittääkseen väestöä maahan ja vakaannuttaakseen sen taloudellisen aseman, samoin on myös asianmukaista, että valtio pyrkii vahvistamaan alkuun päässeiden pienviljelijöiden taloutta. Taloustieteessä pidetään suotavana, että varsinaisilla pienviljelijöillä on niin paljon tuloa tuottavaa maata, että keskikokoinen perhe saa siitä toimeentulonsa tarvitsematta turvautua ansiotyöhön. Tässä suhteessa on vielä paljon tehtävää, minkä takia viljelyspalkkioiden jakaminen on edelleen paikallaan. On kuitenkin pidettävä mielessä, että tämä on luonteeltaan sosiaalipolitiikkaa, mistä johtuu, että palkkioita annetaan vain sellaisille talouksille, jotka ovat todella vähävaraisia.

Olen puhunut pitkälti maatalouspolitiikasta, mikä johtuu siitä, että valtiovallan aktiivinen talouspolitiikka on kohdistunut ensi si-

jassa maanviljelijäluokkaan. Se kauaskantoinen talouspoliittinen toimenpide, jota tämän jälkeen on lyhyesti selostettava, kohdistuu sekin osaltaan samaan väestöosaan. Tarkoiton valtion myöntämiä huokeykorkoisia lainoja ja valtion avustusta metsien tuoton lisäämiseksi. Aloite metsämaiten parantamiseksi valtion tukea käyttäen tehtiin lähes kymmenen vuotta sitten. V. 1927 jätti nim. silloinen hallitus eduskunnalle esityksen asiasta liittäen siihen verraten laajat perustelut.

Niissä huomautettiin ensiksikin, että maamme viennistä n. 85 % ansaitaan tuotteilla, joiden raaka-aine saadaan metsistä. Kotimaassa käytettävät rakennusaineet ja polttopuut otetaan metsästä. Metsätyöt antavat ansiota suurelle työläisjoukolla ja rautateiden kuljetuksessa metsäntuotteet näyttävät tärkeätä osaa. Tehdyt tutkimukset osoittivat silloin, että metsiä hakattiin enemmän kuin mitä lisäkasvu edellytti, minkä takia oli ryhdyttävä tarmokkaisiin toimenpiteisiin.

Metsänkasvun lisäämiseen olikin paljon mahdollisuuksia, sanottiin hallituksen esityksessä. Maamme metsäalasta oli aukeana n. 300 000 ha, hyväkasvuisia soita oli n. 4 milj. ha, heikosti metsittyneitä hakamaita oli n. 2.5 milj. ha ja vähäarvoisten puiden, harmaan lepän, kitukasvuisten haapojen ym. hallussa oli n. 400 000 ha. Parantamalla huonotuottoisten alueiden metsänkasvua voitiin vuotuisen lisäkasvun määrää korottaa kymmenin miljoonin kuutiometrein vuodessa.

Esityksen mukaan olisi valtion myönnettävä metsämaiten parantamiseen sekä huokeykorkoisia lainoja että avustusta. Lailla olisi säädettävä vähin määrä, mikä kunakin vuonna olisi valtion tulo- ja menoarvioon merkittävä tähän tarkoitukseen. Siten taattaisiin jatkuva varojen saanti, mikä oli tarpeellista, jotta suunnitelmat voitaisiin valmistaa ajoissa ja kiinnittää tehtäviin pystyviä ammattimiehiä.

Eduskunta hyväksyi hallituksen esityksen ja siitä lähtien on melkoisia valtion varoja sijoitettu metsien tuottokyvyn parantamiseen. Tämä ei ole mikään pula-ajan hätätoimenpide, vaan valtion jatkuvaa huolenpitoa tärkeän kansallisomaisuuden säilymistä.

Nyt voidaan kysyä, mitä varten valtion tulee tukea ja auttaa yksityisiä lisäämään omaisuuttaan. Eikö voida pitää selvänä, että metsien omistajat itse vapaasta tahdostaan ja omin varoin ryhtyvät parantamaan omaisuutensa tuottokykyä, sillä jokainen taloudellisesti harkitseva kansalainen koettaa parhaansa mukaan kartuttaa omaisuuttaan.

Kysymykseen on ensiksikin vastattava, että metsätalous on luonteeltaan aivan erikoinen siinä suhteessa, että siinä tuotantokausi on harvinaisen pitkä. Metsän istuttaja tai kylväjä harvoin elää niin kauan, että puut ovat kasvaneet myyntikelpoisiksi. Metsänparannuksista hyötyvät tavallisesti vasta tulevat sukupolvet. Säännöstä on kyllä poikkeuksiakin, esim. hyväkasvuisilla mailla toimitetuista harvennushakkauksista on hyötyä muutaman vuoden kuluttua, mutta yleisimpiä ovat tapaukset, joissa tulon lisä tulee käytännöllisesti merkittäväksi vasta kymmenien vuosien kuluttua.

On harvinaista, että ihmiset alistuvat taloudellisiin uhrauksiin, joista hyötyä saadaan vasta pitkän ajan kuluttua. Usein on asianlaita niinkin, että metsänomistajalla ei ole varoja näin pitkäaikaisiin sijoituksiin. Vielä on huomattava, että jos varat on hankittava tekemällä velkaa, moni on siksi varovainen, että hän jättää ennemmin koko hankkeen sikseen, kuin suostuu velkaantumaan. Mainitut seikat erikseen taikka yhdessä vaikuttavat, että ilman valtion tukea metsänparannukset jäisivät vähäisiksi ja kansallistulon lisä saamatta. Näistä syistä on puolettava valtion harjoittamaa aktiivista talouspolitiikkaa tässä suhteessa. Tietenkin on edellytyksenä, että suunnitelmat tehdään huolellisesti ja että valtion varoja kulloinkin käytetään sellaisten suunnitelmien toteuttamiseen, joista laskelmien mukaan on odotettavissa paras tulos.

Aika on kulunut siksi pitkälle, että valtion toimenpiteistä asutuksen edistämiseksi, työväen taloudellisen aseman parantamiseksi, velkaisten maanviljelijäin pelastamiseksi ja ulkomailta otettujen lainojen agiotappioiden korvaamiseksi ei voida laajemmalti puhua. Havainnollisen käsityksen saamiseksi valtion avustusten laajuudesta mainitsen, että parhaillaan eduskunnan käsiteltävänä olevan tulo- ja menoarvion mukaan aiotaan ensi vuonna käyttää

valtion avustuksina erinäisten maanparannusten ja maatalouden eri alojen edistämiseen	29.2	mmk
uudisviljely- ja vientipalkkioihin	99.5	»
yksityisten omistaman metsämaan tuoton lisäämiseen huokeykorkoisiksi lainoiksi maan- ja metsänparannuksiin	27.2	»
maan hankintaan asutustarkoitukseen	22.5	»
	21.6	»

Kaikkiaan tekevät näihin tarkoituksiin varatut varat n. 200 mmk. Samassa tulo- ja menoarviossa arvoidaan yleisen tulo- ja omaisuusveron tuotto 620 mmk:ksi. Siitä kertynee maaseudulta n. 200 mmk.

joten mainitun veron tuotto siltä osalta, joka kannetaan maaseudulta, palautetaan sinne erinäisten maa- ja metsätaloutta tukevien avustusten ja lainojen muodossa takaisin.

Menestyksellisen talouspolitiikan edellytyksenä on, että se elvyttää ja kiihottaa ihmisten utteruutta ja toiminnanhalua sekä herättää luottamusta. Tältä kannalta arvostellen on myönnettävä, että sellainen elinkeinovapautta ja yrittäjien omakohtaista toimintaa suosiva talouspoliittinen suunta, joka meillä on suurin piirtein vallinnut, on johtanut myönteisiin tuloksiin. Synkimpinä pula-aikoina näytti kyllä toisinaan siltä, että pahimpaan ahdinkoon joutuneet olivat vaipumassa toivottomuuteen, mutta suomalaisella sitkeydellä on vaikeudet suurin piirtein voitettu ja tällä hetkellä taloudellinen taivas näyttää valoisalta. Meidän ei kuitenkaan pidä tuudittautua siihen ajatukseen, että puu- ja paperitavaroilla olisi jatkuvasti yhtä edulliset markkinat kuin tätä nykyä. On todennäköistä, että se erinomaisen vilkas rakennuskausi, joka vallitsee Englannissa, herpautuu jonkin ajan kuluttua. Ellei sen sijaan rakennustoiminta vilkastu esim. Ranskassa, jossa se on lamassa, vähentyy tuotteidemme kysyntä ulkomailla. Suomen taloushistoriassa on ollut monta vaikeata jaksoa, jotka ovat aiheutuneet juuri siitä, että tärkeimpien tuotteidemme menekki on supistunut ja hinnat halventuneet.

Edelleen on huomattava, että se voimakas noususuunta, jota elinkeinon ja hintojen kehitystä kuvaavat tilastolliset käyrät nykyään kaikkialla maailmassa osoittavat, johtuu osaltaan yleisestä varustautumiskiihkosta. Sotalaivoihin, kanuunoihin, pyssyihin, ammuksiin ja sotilaslentokoneisiin uhratut varat, niin välttämättömiä kuin ne ovatkin, eivät kuitenkaan ole taloudellisesti tuottavia. Ne ovat uhrauksia, joihin kansat alistuvat itsenäisyytensä turvaamiseksi. Niihin sijoitetut pääomat eivät vahvista eivätkä laajenna tuotantoa eikä kauppaa. Tästä johtuu, että varustautumiseen perustuva nousukausi on lyhytaikainen, se ei voi kauan jatkua. Jos tahdomme olla varovaisia, on meidän sen vuoksi toimittava niin, että talouselämämme pohja vahvistuu. Se merkitsee, että on säästäväisesti menetellen kartutettava pääomia, on jatkuvasti vähennettävä ulkomaisia velkoja, niitä on vielä jäljellä n. 3 000 mmk., ja on pyrittävä sijoittamaan pääomia tuotantoa ja vaihdantaa kehittäviin yrityksiin. Nousukautena, jolloin hinnat pitkin linjaa kohoavat, tulee valtion olla pidättyväinen. Kainalosauvat, jotka lamatilan vallitessa saattoivat olla välttämättömiä, eivät enää ole tarpeellisia. Käveleminen ilman niitä tuntuu aluksi vaikealta, mutta ajan pitkään jalat vahvistuvat ja uuden vaikean ajan saapuessa nämä omin avuin työskentelevät yrittäjät ovat paljon vahvemmat kestämaan

vaikeuksia kuin ne, joita valtio on isällisesti auttanut ja tukenut. Kansakunnan taloudellinen voima perustuu sen yritteliäisyyteen, työhaluun ja työkykyyn, sanalla sanoen niihin voimiin, jotka vievät aineellista hyvinvointia eteenpäin. Näiden voimien vaaliminen ja elvyttäminen on terveen ja oikean talouspolitiikan tärkein tehtävä.